

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – *Beli Manastir*

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres, 7.12.2010.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka oštećenog Franja Joha

Poznaje optužene Vukšića, Strigića i Bertića. Poznao je optuženog Vukšića i pre rata i tada je bio dobar čovek, ne seća se da je radio ništa loše, bio je lovac i voleo je pse. Gajio je terijere i odlazio je na takmičenja.

U Belom Manastiru je živeo do 1991, kada se sa porodicom preselio u Mađarsku. Vratio se iste godine u Beli Manastir po majku i oca i uhapsili su ga 21.08.1991. Rekli su mu da je uhapšen jer je radio u Narodnoj odbrani i čuvao skladište oružja. Bio je zatvoren sa ostalima u u podrumu u policijskoj stanici u Belom Manastiru, gde su ga tukli i mučili. Bio je zatvoren u ćeliji sa Zemjak Pavom, Florijanom i Filipčićem, Matom Filipovićem, Mišom Balatincem, Stjepanom Tkalecom, Jovanom Narandžom i drugima. Bio je u dobrim odnosima sa Vukšićevim bratom i Vukšić ga nije tukao, ali je video Vukšića kako tuče pokojne Zemjaka Pavu i njegovog sina Vladimira, zatim starog Ezelemburga i pokojnog Florjana i Filipčića iz Bilja. Tada je nosio [Vukšić] maskirnu uniformu, bio je neuredan i zvali su ga *Žučo*. Optuženi Bertić ga je udario nekoliko puta u prolazu. Optuženi Strigić ga nije tukao. Tukla ga je Vukšićeva vanbračna partenka, Violeta Ilić i gasila mu je pikavce po tabanima i grudima. Donosili su im papire sa tekstom pesama na ćirilici i govororili im da su *ustase* i da moraju da pevaju te pesme. Ako nisu znali, dobijali su batine. Kada je pitao zašto ga udaraju, govorili su mu da je to zato što nije Srbin. Ispitivao ga je Nikola Alaica. Bio je zavoren u Belom Manastiru do 13.09.1991. kada su ih prebacili u Borovo Selo.

Ispitivanje svedoka oštećenog Stjepana Tkaleca

Poznaje optužene Vukšića, Strigića i Bertića. Nije se pre rata družio sa Vukšićem, ali su se znali iz viđenja od srednje škole.

Rano ujutru 28.08.1991. oko 5:30 časova se probudio i krenuo da nahrani stoku. Počela je pucnjava i zapucali su na njega, ali je skočio u kanal i pobegao u Grabovac. Tamo je bila blokada i tu su ga uhapsili i odveli u policiju u Belom Manastiru. Bio je zatvoren sa ostalima u ćeliji u podrumu policijske stanice. Sledećeg dana u njegovu ćeliju ušao je Vukšić i pitao ga je odakle je. Reкао je da je iz Kozarca, a to je bilo većinski hrvatsko selo, i Vukšić je počeo da ga udara. Tukao ga je palicom i nogama, a on je ležao na podu. Tada je [Vukšić] imao žutu bradu dužine oko 15 centimetara i malo dužu kosu. Seća se da je Vukšić tukao i Huga Marinkovića. Video je u stanici Strigića i Bertića, ali ga oni nisu tukli. Seća se Violete, plave i mršave žene, koja im je gasila cigarete po rukama. Dok su bili zatvoreni u Belom Manastiru stražari su ih terali da pevaju *Sprem'te se sprem'te četnici*. Nisu bili na prinudnom radu i dobijali su redovno obroke.

Ispitivanje svedoka oštećenog Mata Filipovića

Poznaje optuženog Vukšića. Čuo je da je pre rata radio kao službenik u pošti. Kada je bio miting u Jagodnjaku u aprilu 1991, na kojem je govorio Vojislav Šešelj, Vukšić je stajao pored Šešelja i Šešelj je pominjao njegovo ime.

Dana 28. ili 29.08.1991. kod njega je došla ćerka njegovog kuma Huga Marinovića i rekla mu da je čula da su ubili Huga. Otišao je sa nekim novinarima da proveri da li je to istina i tada su ih uhvatili vojnici SAO Krajine. Novinare su pustili, a njega odveli u Beli Manastir. Proveo je noć u hodniku policijske stanice i sutradan su ga ubacili u ćeliju. Bio je zajedno sa kumom Hugom i Emilom Ivanićem, koji je bio šef obezbeđenja na jednom lovištu. Hugo je bio toliko prebijen da nije bio pri sebi, ali ne zna ko ga je tukao. Bio je najstariji među zatvorenima i stajao je uvek pored vrata i kada su Srbi ulazili, odgurnuli bi ga i prilazili drugima. Vukšić ga nije tukao. Emila je tukao jedan nizak čovek, u maskirnoj uniformi i sa crnim rukavicama koji je bio jako nervozan. Terali su ih da pevaju pesme o Draži Mihajloviću i vojvodi Sindeliću, i on je znao te pesme i pevali su pa ih nisu tukli. Hugo i Emil su preminuli u septembru ili oktobru 1991. godine.

Ispitivanje svedoka oštećenog Marka Tomića

Poznaje optužene Vukšića i Bertića.

U selu je postojao restoran u kojem se hranio. Jednom su ga tamo dva vojnika uhvatila za rame i rekli mu da mora sa njima da pođe na ispitivanje. Zajedo sa njim povelu su i Franića i odveli su ih u Beli Manastir. Ispitivali su ih sat vremena i potom odveli u podrum. *Žuti* [optuženi Vukšić] je došao uveče i tukao zatvorenike, nekog više, nekog manje. Ako mu je neko bio posebno mrzak, njega je posebno izvodio. Jednom prilikom neki lekari su došli na medicinsku intervenciju, jer je neki zatvorenik bio u lošem stanju nakon batinanja. Njega je udario nekoliko puta po leđima. Nisio je rukavice bez prstiju, bio je u uniformi, imao je veliku bradu, bio je krupan i visok. Jednog dana odveli su ga na sprat optuženi Bertić i još četvorica ili petorica ljudi. Ispitivali su ga i optuživali da je dovezio oružje članovima HDZ-a u selu. Naterali su ga da čuču u ćošku i tada su ga tukli. Morao je sa ostalima da peva pesme i kada su ih pevali, manje su ih batinjali. Bio je zatvoren sedam dana, nakon čega su ga pustili. Bio je zatvoren zajedno sa Franićem, Palićem, Josipom Čosićem, Draganom Skeledžijom, Matom Filipovićem. Viđao je Zorana Madžarca, ali ga on nije tukao.